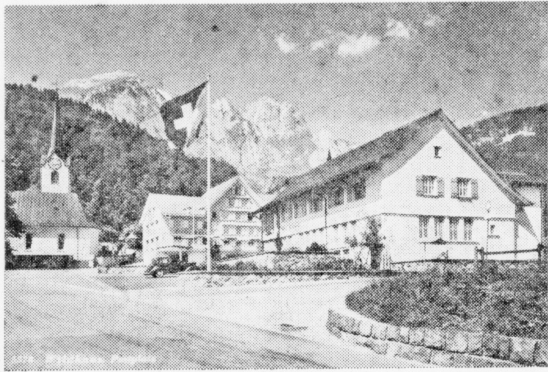

Fra land til land

SVEITS - Det lille land i Europas midte

Ar om annet reiser tusenvis av turister gjennom Sveits. Det er Italia som trekker, men det gjelder også andre land i Middehavsområdet. Men hvorfor ikke ta et kort eller langt opphold i Sveits? — Landet har meget å bety selv om det ikke

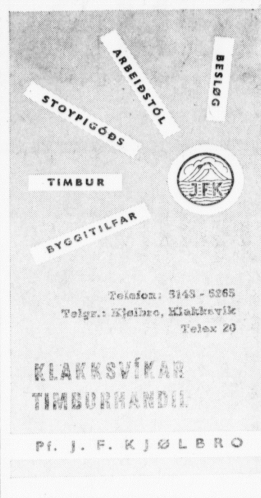
glimrer med nyheter derfra. Vi kom fra München i Tyskland og passerte en strimmel Østerrike etter den tyske grensebyen Lindau ved Bodensjøen som lå mørk og grå i tåken. Togene er førsteklasse og vi gleder oss over et besøk i nøy-

tralitetens og frihetens land fra mange år tilbake. Vi har hørt så meget om demokrati, om folkeavstemninger i mange store og små saker. Men et synes vi nordboere ikke om. Bare noen få av Sveits mange kantonene har tilladt stemmerett og valgbarhet for kvinnen. I hver by og bygd finnes tavler med lovforslag og saker som gis folket til avgjørelse. Forbunds-presidenten velges for et år av gangen. Gjennom årene har Sveits vært et tilfluktssted for politiske flyktninger. Av de mest kjente kan nevnes W. I. n. o. v. Lenins hustru Nadescha Konstantinovna Krupskaja. Richard Wagner med familie. Og mange, mange flere.

Sveitsisk industri og navnlig urindustrien har fra gammelt av ry som det beste i verden. Det er jo velkjent nok.

Men det er vel naturherlighetene, de storslagne landskapene som tiltrekker de fremmedes oppmerksomhet. En nordmann vil det være mange likheter å trekke, fjellene, sjøene, skogene, fossene, de vilde sluktende, buskapen og de saftige grønne markene oppover liene, de rene og hvite byene. Men vi vil også bli slått av ulikheter som gjør det hele mere tiltrekkelig. Her tales fire språk, tysk, italiensk, fransk og romano-sveitsk.

Zürich ligger vidunderlig til som en fargeprangende perle i dette vakre landet med sine snøfjell og blinkende sjøer. En annen by man fikk oppleve var St. Gallen, tekstilbyen. Den etterlater seg mange gode minner

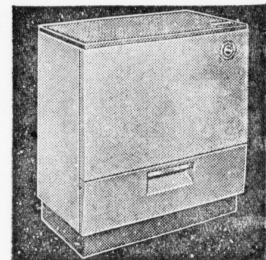
Sveits har som midtpunktet og symbolet på fred vært det sted og er det ennå landet hvor fredens organisasjoner arbeider med nesten utrettelig tålmodighet for sine høye mål og idealer.

Geneve er et av disse stedene og mange andre gjør daglig en stor innsats for at de store tragediene i verdenshistorien ikke skal gjenta seg.

Vi har for tatt for oss lilleputtstaten Liechtenstein og vil i de neste skissene ta til med en skildring av Titos vakre, rike og ville land.

Fridtjof Diesen.

HESS-O-DAN den varme- rigtige oliekamin

- deilig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

SKULA TIT BRUKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

7

Eg eri vissur um, at Marcel hevði eina slags góðsku til min. Hann tók seg afturum fyrri at koma undir liðina á mær og vera mær til ugga, tí hann mólmaði um, at eg var so dæmligur. Ætlandi skuldi hetta týðast til, at lækni í seinasta enda er óheftur, og ger sum frægast: kroppur armingans er ikki mik ið frávikjandi óðrum — kanska skitnari. Hann spákaði so blíður og týður undir minari lið og so vendi hann práttinum: »Vita tygum okkurt gott móti tósta?»

»Skal tað vera sterkt?»

Sjálvandi, bert ein annar tosti er líka ringur, — eftir konufólki. Og ongur av teimum ungu úr »Folies Bergere» eru her á leið. Hann læi.

»Tað er bara gott, at tygum halda tygum frá eina tíð.»

»Hoyri meg, doktorin, mær hóvar tygum væl,« segði hann suffandi. »Far nú ikki og spill spælið at prædika fyrri mær sum ein prestur.« — Nú rann honum nakað til hugs. Hann stardi gjøgnum hálvmyrkrið fram móti fadri Doonan og teskaði: »Tygum áttu at roynt at ansa eftir heilsuni. Sigið honum, at hann skal vara seg, tí hann ørkimlar nervar okkara. Hann leist sum hann heldur okkum vera halmenn. Tað er at gera gjöldur burtúr okkum.« Eg hugsaði við mær, at tað kundi mundi vera størsta

forderv, tá ið ein menniskja ikki vildi ásannað tað ektadu reinu góðsku.

Men kann tað hugsast, at nakar hevði sýnt Marcelli góðsku tey seinastu tjúgu árin?

Eg ypti okst: »Hann er sjálvur til gjöldur. Tí hann gongur og heldur at øll menniskju eru heilag.»

»Íðan so,« teskaði Marcel og læi. »So skuldu tygum sæð tey fangahúsin, eg havi verið í. Har kundu tygum sæð heilagar menn.« Men hann helt ikki hugarrenslið vera so skemtiligt, tagnaði og fór.

Nú var kl. eitt; gosið rembdist og sprýkti eld. Tað er sagt mær, at hermenn koma í vana við kanónbuldrin — í fyrstuni vilja indrini skakast leys, men so við og við venjast nervarnar við og doyvast. Og soleiðis gekkst okkum, at vit bara av handahógv høvdu okkum undan, hvørja ferð ein grótskúrdur legði yvir okkum. Vit hildu somu ferð, eitt korter í gongd og triggjar minuttir í hvíld. Eg ansaði, at tað var verri og verri hjá Frobisher at reisa seg aftur hvørja ferð, vit høvdu steðgað.

Eg metti at hann mundi hava slitið onkra sinu, og tað var einki at jvast í, at hann fekk ræðuliga ilt. So kom Marcel aftur til min.

Hann hugdi at Frobisher, ið stólpáði so óhegnisliga framá við hesi illagjórdi hokju. Hann var eyrnur um vin sín, og hetta

tók meg um hjartað. Hvi kea vit øll í bilsni, tá ið vit millum tjóvar finna heiðurliga veru og góðsku?

»Tað er ikki gamansleikur við hasum fótinum, ha?» byrjaði hann, »hvussu ringt er tað?»

»Tað pinur í.«

»Tað er ikki neyðugt at hava lært til doktara fyrri at siga hon um tað.»

»Nei,« segði eg, »men hann skal nú heldur ikki dansa tango fyrri tað fyrsta.«

»Nei,« segði Marcel máltrútin. »Og tað verða heldur eingi likindi til tess.« Við ótta á ser stardi hann upp móti himli. »Halda tygum hann kemur fram, sum fóturin er vorðin?»

»Maður í deyðavanda kann klára næstan hvat sum helst, svaraði eg so byttisliga.

Men tað gjørdi meg heilt bilsnan at siggja, at Marcel tók svar mitt fyrri fullt. Hann boygdi hovur og segði: »Hatta hava tygum sanniliga rætt í. Eina ferð í einum kjallara í Marcellale var eg fyrri øllum helvitis kvøllum av einari sprongdari blindgorn (her mundi hann gera av nakað ríviligt), tí at teir tordu ikki at fara eftir doktara fyrri lögreluni.« Hann brátagnaði; sjálvur uppi á eldfjalli, lagnum í vold, óttaði hann fyrri at okkurt skuldi koma upp. »Men hav hann ið hvussu er í gongd sum mest,« segði hann og kveitti at mær.

»Mær likist einki á hann.»

So skifti hann evni og fór aftur at kaga eftir fyrstóðarkvinnuni, sum gekk beint fram-

manfyri okkum. Aftur tók hann grundiga at rannsaka kropp hennara, men hesu ferð heldur vinarlaga og hugsunnarsamur.

»Hm,« segði hann niður fyrri seg, »hon hevði kanska ikki verið so galin, hevði hon bara ikki brúkt ein tilikan kjaft.«

»Hatta hevði ivaleyst dámt henni, ið tú sigur,« segði eg.

»Maður ið nærkar seg teim eldru árunum, likist best á kvinnur í sama aldri,« mælti Marcel, og gekst tað mær illa at bara mær — Marcel hevði ikki bert nærkað seg teimum eldru árunum, men var longu komin í tey. Men hann var sera álvarsamur. »Eg havi vissiliga fingið tokka til hennara,« segði hann. »Tað verður okkara millum — men hon er júst ein mær hóvar.« Hann talaði við meg sum við vin, og tað likaði mær væl.

»Á,« segði eg álvarsamur, »og her siggja tygum hana ikki í besta líki. Hon hevur verið fyrri so nógvum ringum nú eina tíð.«

»Tað er tí at eg kann tilgeva henni alt, hon hevur sagt.« Hann teskaði: »Hoyr nú, tað ganga søgur um hana. Tað sigst, at hon hevur havt arbeiði í einum horuhúsi í Paris — í ungum árum. Trúgva tygum tí?»

Eg hevði sjálvur frætt hetta, og kundi ikki siga meg fíran fyrri at trúgva tí: víðvandar Magdalenur vera ofta ter bestu ektakonur og sjúkрасыstrar. Hetta minkaði hana einki í mínum eygum. »Tja,« segði eg,

hvi spyrja tygum ikki hana sjálva?»

»Har eru vøddar í ermuni.« Tað hevði kostað mær einar tver tenn ella triggjar. Men hann hevði áhuga. Hann snærkti eyguni eitt sindur, fór so frá mær, og gekk undir liðina á henni. Eg ótaði meg nærri so eg kundi hoyra eitt sindur.

Eina lotu gekk hann tigandi, og so hoyrði eg at hann so kurteisliga byrjaði at tala. Hann segði: »Frálíkt veður í kvöld, chérie.«

Hon vendi hováðinum og hugdi at honum í villareði. »Hvat — hvat var tað, tygum søgdu?»

»Eg segði tað var vakurt veður í kvöld. Men hesu ferð skoytti hann ikki chérie uppí.«

Hon blunkaði fleiri ferðir og tygum upp móti roðnum av tí velduga gosovninum. »Bilar tyg um nakað í eygunum?»

»Ja, er tað loðið. Eg eri púra blindaður av at vera í fylgi við so fogrum fljóti.« Fyrstóðarkvinnan stardi aftur uppá Marcel, hon ívaðist um antin hann talaði í álvara.

»Hvat í allari verðini er tað, tygum tosa um?»

»Við tygara loyvi, so tosi eg um tygum.«

Fyrstóðarkvinnan læi og var hás á málinum — og ivaleyst dámdi henni. »Tað fer ið hvussu er at vera mong ár, siðan nakar málbar seg soleiðis móti mær.«

»So hava menn forsømt seg illa. Eg fati tað ikki. Eg eri ið hvussu er púra bergtikin av tygum.«

(Framhald)